अथ वाल्मीकिशिष्येण पुण्यमावर्जितं पयः । सर्गः १५
आचम्योदीरयामास सीता सत्यां सरस्वतीं ॥ ८० ॥
वाङ्मनः कर्म्मभिः पत्यौ व्यभिचारो यथा न मे।
तथा विश्वम्भरे मातर्म्मामन्तर्द्धातुमर्हसि ॥ ८१ ॥
एवमुक्ते तया साध्व्या रन्ध्रात्सद्यो भवाद्भुवः। शात
ह्रदमिव ज्योतिः प्रभामण्डलमुद्ययौ ॥ ८२ ॥

अथेति। अथ सीता सत्यां सरस्वतीं वाणीमुदीरयामास कथयतिस्म किं० कृत्वा वाल्मीकेः शिष्येण आवर्जितं दत्तं पुण्यं पवित्रं पयो जलमाचम्य ॥ ८० ॥ वाङ्मन इति। भो विश्वम्भरे भामातर्मे मम वाचा मनसा कर्म्मणा च पत्यौ धवे विषये व्यभिचारः स्खलितत्वं यथा नास्ति त्वं मां तथा अन्तर्धातुं गर्भेवासयितुमर्हसि युज्यसे ॥८१॥ एवमिति। साध्व्या पतिव्रतया तया सीतया एव मुक्ते सति सद्यस्तत्काले भव उत्पत्तिर्यस्य तस्मात् भुवः पृथिव्या रन्ध्रात् छिद्रात् प्रभाणां कान्तीनां मण्डलमुद्ययौ उदितं किमिव शतह्रदा विद्युत् तत्सम्बन्धि ज्योतिस्तेज इव ॥ ८२ ॥